

IN PACE IN IDIPSUM
DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA
ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER LINGUIT SIBI DOMUM
ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XIX. ÉVF 1918 11. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanicum nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU
IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO
SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACER DOTES
PARCE POPLULO TUO.

TARTALOM: *Dr. Pálván Mihály*: Lázár sirjánál. — *Lovich Ilonka*: Én nem tudok Uram... — *Dr. Bozóky Géza*: Az Úr Jézus valóságos jelenléte az ostya színében. — *Zádor József*: Az Oltáriszentség lelkünk tápláléka. — *Mimóza*: Meditáció. — *Dr. Huszár Elemér*: Az Oltáriszentség az új egyházi törvénykönyvben. — *P. Nagyfalusi Lajos S. J.*: Kisértés viharán. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Irodalom. — Kimutatás.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	5.—
„ „ egyes példány	—40
„ „ teljes évf. utolsó	4.—
„ „ „ „ régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
„ Vezérkönyve kötve	1.—
„ felvételi füzet	—06
„ érme oxidált	3.—
„ félszázados története	2.—
Litánia (latin szövegget)	—06
Litánia Szent Józsefről	—05
Elmélkedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrazia M. Anya	1.—

Sötét lapok, fényes lapok	—	—	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	—	4.—	és 1.50

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—20
Jézusom Örömmöm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonként	1.50
Kis Örökimádás imakönyv	—80
Fehér Liliom	—10
Pápai áldás-levelezőlap	—04
Euch. Gyer. Szöv.-i zászló lev.-lap	—36
Euch. Gyer. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—10
Euch. Gyer. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	—20

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebbi egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

ÖRÖKI MÓDÁS

az Országos Öltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Lázár sírjánál.

SIRÁSTÓL hangos Bethaniában egy ház. Két nővér: Mária és Márta elvesztették a család támaszát, elvesztették szeretett bátyjukat, elvesztették — Krisztus barátját, Lázárt. «A zsidók közül pedig sokan jövének Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket bátyjok miatt.» Vigasztalást azonban nem nyertek. Már negyednapja Lázár halálának, mikor híre jön, hogy közeledik Bethaniához Jézus, a betegek gyógyítója. Márta eléje siet, majd Mária is kimegy a határba és egymásután elpanaszolják fájdalmukat a ház jóbarátjának és mintegy a szelid szemrehányás hangján említik meg: Uram! ha itt lettél volna, nem halt volna meg bátyánk. Jézus nem rója meg a fájdalom e vádló kitörését, hanem meg akarja mutatni igazi szeretetét, meg akarja valóban vigasztalni a két bánatos nővért. A sírhoz vezetett magát s bár Márta a hulla szagára figyelmeztet, Krisztus a kételkedő léleknek csak ezt válaszolja: «Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét». És Isten dicsősége tényleg pár pillanat múlva megvalósul; a halott Lázár az isteni szóra felkel és kijő sírjából. A két nővér pedig örvendezve tapasztalhatta, hogy igazi vigasztalás csak Krisztusnál nyerhető és Ő vigasztal akkor is, midőn az ember már felad minden reményt.

Valahányszor évenként visszatér a halottak ünnepe és hónapja, álljunk megjöhletődvé Lázár ünnepi sírjához. S ha ott elgondoljuk a két nővér szomorúságát és örömét, önkéntelen is visszazáll képzeletünk temetőink sírhalmái közé. Hány oly jó lélek pihen a sírhantok alatt, mint Lázár?! Hány kedves halottat siratnak oly keservesen nővérei, szülei, gyermekei, mint Lázárt siratták nővérei?! Ezen gyászolókat is akarják a keresztények közül sokan vigasztalni, de vajmi kevés vigasztalást tudnak nyújtani nekik. Hiányzik, távol van tőlük, aki igazán megvigasztalná őket. De teljesen hiányzik, elérhetetlenül távol van? Nem. Csak az a különbség: Bethaniába Ő maga ment, hogy megvigasztalja az otthonukban kesergő bánatos két nővért, most pedig Ő van otthonában és várja, hogy a gyászoló lelkek menjenek, siessenek hozzá, panaszolják el neki fájdalmukat. Sőt nemcsak várja, hanem hívja is magához a kesergő lelkeket: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és ter-

helve vagytok és én megenyhítlek titeket. A megértő lélek megy is e hívó szóra Jézushoz; leborul az oltár lépcsőjénél, mint Mária Jézus lábánál és elmondja imádságos ajakkal panaszát, szívének fájdmát, de itt is az emberi gyarlóság legtöbbször e szemrehányásban tör ki: Uram! ha ott lettél volna betegemnél, nem halt volna meg. Krisztus ismeri ezt az emberi gyarlóságot, nem ró meg, nem büntet meg érte, ha különben látja a szeretetet, a ragaszkodást és bizalmat. Hanem mit csinál? Akarja magát vezetetni most is, különösen halottak ünnepén és hónapjában a sírhoz, miként egykor a két nővér vezette Őt Lázár sírjához. Mily könnyen megtehetette Mária és Márta, hogy Jézust Lázár sírjához vezették, de hogyan tegyük meg mi? Hasonló könnyűséggel, csak azon különbséggel, hogy mi nem vezetjük, hanem visszük magunkkal Krisztust, mikor szeretteink sírját keressük fel. Aki imádvá borult az oltár lépcsőjéhez és elpanaszolta fájdmát az Oltáriszentségben jelenlevő Krisztusnak, az nem elégedhetik meg, hogy egyedül megy a sírhoz, hanem a szentáldozással magához veszi Jézust és így a lelkében lakozó Üdvözítőnek mutatja ott künn a temetőben, hol pihen halottja. S a sír hantjai talán még frissek, a keresztfa még nem korhadt el, tövében illatos kri-zantinok nyílnak, szóval a külső látszat életet mutat; de a gyászoló lélek tudja, hogy lent a hantok alatt enyészet, talán csak por, ami maradt. És ekkor a lelket ismét elfogja a nagy bánat, hogy szerettét elvesztette. A lélekben lakozó Krisztus azonban ott a sírnál is vigasztalja a bánatos hívőt és folyton mintegy suttogja e szavakat: Ha hiszesz, meglátod Isten dicsőségét. Ezt a hitet pedig a legméltóságosabb Oltáriszentségből meríthetjük, ha a mennyei kenyérral gyakran tápláljuk lelkünket, mert csak így alakul ki meggyőződésünk, hogy most csak távolból és tökéletlenül, de majd a másvilágon minden tökéletességében meglátjuk Isten dicsőségét. Azt szeretné a gyászoló lélek, hogy akit úgy szeretett, az éljen ismét. Nos, Krisztus ma is azt mondja, mit Mártának mondott: «Aki én-bennem hiszen, ha szintén meghal is, élni fog és minden, aki él és én-bennem hiszen, nem hal meg mindörökké». Nem Isten dicsősége-e ez, hogy éltet a halálban is, sőt megszabadít a haláltól, ha benne hiszünk és benne élünk? Ime, tehát nem hal meg mindörökké, él, akit szeretünk, ha hitt Krisztusban. Hiszed-e ezt? kérdi minden gyászoló lélektől ma is Jézus. Aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben Krisztust hordozza lelkében, annak válasza csak igenlő lehet; akkor pedig nincs semmi ok további szomorúságra, mert ha meghalt szeretteink lelkeiben a krisztusi hit virágzott, akkor élnek. S hogy minél előbb és minél biztosabban megkezdhessék ama szép, boldog örök életet, főleg a november havában, a halottak hónapjában ajánljunk föl értük a szentmiséből és szentáldozásból nyert minél több kegyelmet. *Dr. Pülván Mihály.*

Én nem tudok Uram...

Én nem tudok neked úgy énekelni,
Ahogyan mások énekelnek,
Én nem tudok, csak selymesen, puhán,
Halkan, szegényen és egyszerűen,
Mint félénk kicsi gyermek.

Én nem tudok sokat gyötrődni érted,
Álomtalan, bús éjszakákon,
Én nem tudok, csak megnyugodni benned
És lehúnyt szemmel mesédre figyelni,
Míg el nem nyom az álom.

Én nem tudok piros vért adni érted
A nagy cirkuszban, végső gyötrelemben,
Én nem tudok mást, csak lelkemet adni,
Kis életemmel a lábadhoz esni,
Én nem tudok, csak szeretni, szeretni...

És mégis tudom, hogy te szeretsz engem.

Lovich Ilonka.

Az Úr Jézus valóságos jelenléte az ostya színeben.

Irta: *Dr. Bozóky Géza*, egyetemi tanár.

DEGINGATHATATLAN sarkigazság gyanánt hisszük és valljuk, hogy a konzekrált ostya színe alatt maga az isteni Üdvözítő száll szívünkbe, tehát azon néhány perc elmúltáig, míg a lisztből és vízből készült tészta a maga titokzatos módján át nem alakul vérünkkel, a lehető legközelebbi társalognunk az Úr Jézussal, a Szentháromság második isteni személyével, ki egyedül azért jön hozzánk, hogy feltárhassuk előtte kívánságainkat, előadhassuk neki a mi legsajátosabb óhajtásainkat, kifejezhessük iránta hódolatunkat, szeretetünket, odaadásunkat, szóval mindazt megtehessek, amit megtehet az, aki egy uralkodó elé járul magánkihallgatásra s már előre biztatást nyert arra nézve, hogy ott a lehető legnagyobb jóindulattal és kegyességgel fog találkozni s ő azután teljesítse kérésünket: jobbat, szebbet és nemesebbet tegye lelkünket.

Mentől erősebb ez a tudat s mentől jobban át vagyunk hatva mindezek igazságától, annál tökéletesebbé válik szentáldozásunk s annál dúsabbak lesznek annak gyümölcsei is. Azok a szentek, kiknek életében azt olvassuk, hogy a szentáldozás után elragadtatásba estek, voltak képesek tulajdonképpen legjobban átérteni, hogy minő csodálatos nagy és megfoghatatlan kegyelem Isten részéről az Oltáriszentség és hogy mennyire benső egyesülés megy ott végbe a Mindenség Ura és a teremtmény között s ez ragadta lelküket extázisba. Isten, ki a gondolkodó lelkek megszámlálhatatlan millióit teremtette, ki a mennyekben a választottaknak, az angyaloknak, a szeráfoknak, cherubimoknak, hatalmasságoknak és erősségeknek előttünk felfoghatatlan számú milliárdjaival társalog, akinek trónja felé minden másodpercben az imák hatalmas oceanja hömpölyög, nekem szegény nyomorult bűnösnek, ki legjobban tudom és érzem, hogy minő semmisség és porszem-atom vagyok, hajlandó minden nap külön audienciát adni, hogy azon meghallgatva panaszaimat, kéréseimet, sóhajaimat, vágyaimat és fohászaimat, saját maga öntsön balzsamot sebeimre, saját maga erősítsen, bátorítson, vigasztaljon és ösztönözön a kitartásra a küzdelemben, melynek végén valami csodás, leírhatatlan, soha véget nem érő boldogság vár reám, melynek értéke oly nagy, hogy ő, a mindenség korlátlan Ura, képes volt érte leszállani mennyei dicsőségéből s a 33 évig tartó földi élet kínjairól nem is szólva, a legfájdalmasabb kereszthalált elszenvedni egyedül és kizárólag azért, hogy ezt a nagy kincset: a mennyei üdvösséget megszerezze számomra, sőt képes lett volna annyi milliárdszor keresztre feszíttetni magát, mint a hány milliárd lelket már eddig megteremtett és a világ végezetéig

még teremteni fog, tisztán avégből, hogy ezt a nagy boldogságot minden egyes léleknek megnyerje és lehetővé tegye. Ezzel a nagylelkű és csodálatos szívű Istennel beszélgethetek a szentáldozás alatt, tőle, kié minden, ami van, várhatok segítséget, vele, kinek szive az irgalmasság tengere, közölhetem aggodalmaimat, neki, ki előtt nincs lehetetlenség, panaszkodhatok el nyomorúságomat s Ő várva-várja, hogy rajtam segíthessen, csak egyet kér, hogy azért a sok jóért, a kegyelmek végtelen láncolatáért s főleg azért a kimondhatatlan értékű kíncsért, a túlvilági boldogságért, amit számomra tartogat és nekem kínál, adjam cserébe az én szegényes, üres szívemet, mondjak le valami futólagos szórakozást nyújtó örömről, valami földi jóról, melynek, bármennyire becsesnek tűnjék is az fel szemeim előtt, megvan az a lesújtó árnya, hogy bármely pillanatban elveszíthetem, mert soha sem lehetek bizonyos afelől, vajjon a következő percet megérem-e s nem kell-e mindent itt hagynom: gazdagságot, fényt, pompát, szerető hitvest, menyasszonyt, gyermekeket, családot, rokonokat, jó barátokat, kitüntetések, közbecsülést, szellemi vagy anyagi élvezeteket, szóval mindazt, ami az életet reám nézve kellemessé teszi. Ott a szentáldozásban győz engem meg arról, hogy ez a csere mennyire előnyös, hogy értéktelen hitványságokért felbecsülhetetlen kíncseket, tova röpülő percekért örökké tartó boldogságot ad. Ott kovácsolja acéllá szívemet, hogy ne legyen puha s erőflen, mikor lemondást és önmehtagadást követel majd tőlem, ott érlel bennem elhatározásokat, melyek kemények és törhetetlenek, ha viharok dühöngenek keblemben. Ott vezet be a mennyei matematika titkaiba, hogy jól megértsem: mit adok én és mit fogok kapni tőle; ott ismertet meg engem az égi filozófiával, hogy logikusan dönthessek sorsom felett s a szabad akarat-elhatározás érdemével vívhassam ki magamnak az örökkévalóság gyönyörűségeit; ott oktat engem a paradicsom legnagyobb tudományára, hogy teljesen képes legyek felfogni: ki az ember, miért lett teremtve s ki az Isten? Miért vár tőlem Ő jogosan hódolatot s miért kell neki engedelmessé válnom. A szentáldozásban tudom meg valójában, hogy mi az ima, mi a szentmise, mik a szentségek, mi az Egyház, mi az isteni Gondviselés, miért kell megnyugodni minden rendelkezésében, miért nem szabad soha csüggednünk vagy kétségbeesnünk, miért kell minden erőnkkel küzdeni a bűn uralma ellen, segíteni a szegényeken, pártolni a jó sajtót s irtani segíteni a rosszat, megbocsátani az ellenünk vétkezőknek s nemeslelkűen viselkedni ellenségeinkkel szemben, tartózkodni a szeretetellenes beszédektől, szelídnek és alázatosnak lenni, a kitüntetések nem hajhászni, de viszont bátornak lenni, ha örök igazságok megvédéséről van szó és hajthatatlan maradni, ha arannyal vagy kitüntetésekkel teli zsákkal akarják is meghajtani derekunkat.

Az isteni Mester a szentáldozás perceiben csodálatos társalgást folytat velünk. Csak azt kívánja, hogy érezzük jelenlétét s legyünk meggyőződve arról, hogy igazán és valósággal Ő saját maga szól hozzánk. Ott van tényleg, nemcsak képletesen, nemcsak szellemileg, nemcsak gondolatvilágunkban vagy fantáziánkban, hanem igazán és testileg is s épen úgy szólhatunk hozzá, mint embertársainkhoz, kikkel beszélgetni szoktunk.

Hogy azonban ilyen érzelmek honoljanak szívünkben, az nem kizárólag Isten adománya. Ő megkívánja a mi tevékenységünket is. Ezért írja elő az Egyház a szentáldozáshoz való minél lelkiismeretesebb előkészületet. Ezért kell felkeltenünk magunkban a hit, remény és szeretet indulatait, de nem csak szájjal és gépiesen vagy az imakönyvből kiolvasott imák útján, hanem buzgalommal és őszinte jószándékkal. Akkor azután mindjárt mások lesznek szentáldozásaink, még ha a lelki szárazság aszálya perzselné is lelkünket. A szentáldozás gyümölcsei ugyanis nem akkor a legdusabbak, mikor a lélek legjobban égedezik, mikor a meghatottságtól könnyeink kicsordulnak, hanem akkor, midőn a legtisztább szándékkal és legnagyobb fáradozással iparkodunk előkészülni az Úr jövetére. Az az édesség, amit néha érzünk, nem azt jelenti, hogy már nagyot haladtunk előre a tökéletesség útján és az Üdvözítő most már meg akarja jutalmazni hűségünket, hanem ellenkezőleg nem ritkán tán csak az Úr Jézus szánakozása nyomoruságunk felett, ki az édességek mannájával akar magához édesgetni s szinte azt mernők mondani, hogy ez a nagy olvadozás, ha kénytelenek vagyunk önmagunk előtt beismerni, hogy arra hősie viselkedésünkkel vagy határozott javulásunkkal reá nem szolgáltunk, inkább rossz, mint jó jel, mert azt jelenti, hogy a jó Pásztor fut utánunk, keres minket, magához akar csalogatni, mert látja, hogy vesztünkbe rohanunk s meg akar menteni. Azért érezteti tehát velünk édességét, hogy ezáltal megnyerjen bennünket és helyes útra vezethessen.

A jó áldozásnak azonban minden esetre egyik legfőbb kelléke, hogy lelkünk át és át legyen hatva annak tudatától, hogy Isten a magunkhoz vett ostyá színében valósággal jelen van s azért minden erőnkkel törekednünk kell arra, hogy ezt a tudatot állandóan erősítsük és tökéletesítsük, főképp apologetikus olvasmányokkal s a gyónást és a szentáldozásra való előkészületet abban a megingathatatlan meggyőződésben végezzük, hogy utána a Mindenség Urát, a véghetetlen Istent fogjuk szívünkbe fogadni, ki néhány pillanatig ott fog időzni; várja hódolatunkat, imádásunkat és ha töredelmes s őszinte lélekkel tárjuk fel előtte valónkat, a bizalommal elmondott imához fűzött ígérete alapján kész és tud is segíteni rajtunk mindenhatóságával és emberi méretekhez nem szabott határtalan irgalmával.

Az Oltáriszentség lelkünk tápláléka.

SOKFÉLE asztal van a világon. Van asztala a családi körnek, mely zárva van a világ kíváncsi szemei előtt. Van asztala a barátságoknak, hová a szeretet hívja meg néhány ritka választottját; vannak királyi és fejedelmi asztalok, melyekhez a legnagyobb hódolat és tisztelet vezet az embert. Végre van egy isteni asztal is a világon, mely előtt nem ülni, hanem térdepelni szokás. A hozzávezető utat az áhitat s az Istenbe vetett gyermeki bizalom angyalai őrzik. Rajta a kiszolgálást felszentelt kezű szolgák végzik. Étele nem földi tűzhelyen készült, hanem az isteni szeretettől lángoló krisztusi Szív rejtekében képződött.

Az Isten ez asztala az oltár!

Vendég itt mindenki, aki fáradozik és gonddal, búval, bánattal van megterhelve szive. Az oltár kemény kővén meglágyul a kemény szív, hideg kővén tüzes lesz a megfagyott lélek. Az étel, mit itt vesz be, táplálék és orvosság; erősít és gyógyít. Cseppjei nem a vérig hatolnak, hanem azon túl a — lélekig. Az isteni bölcsesség a vérgyógyászatnál nem áll meg, hanem operateur-asztalán a lélek és szív egészségét adja vissza. Nem elaltatás által, melyben az álom sötétsége borul a szenvedő érzékekre, hanem felébresztés útján, mellyel az új élet világossága derül az örvendező lélekre.

Az orvosi tudás a célszerű táplálkozásban látja az egészség és élet hatásos biztosítékát; az isteni tudomány évezredekkel előzte meg a legújabb orvosi felfedezés e vívmányát a szentírás égi receptjének e néhány, egyszerű szavával: Vegyétek és egyétek; vegyétek és igyátok; aki nem eszi az emberfia testét és nem issza az ő véréit, nem lesz élet abban! — De örök élet! Minden táplálék életet ad erejéhez mérten. Az ásvány-, a növény- s az állatországnyuított eledelek az életerőnek csak pillanatnyi kisugárzására képesek, az életet csak percekig tudják táplálni, mert egész lényüket a percek apró keretei határolják. De az Isten országának határai korlátlanok! Tengereken, hegyeken, csillagokon túl terjed; erőforrásai végtelenek, élete örök!

Ebből az országból szállítják angyali kezek az isteni eledeleket: az ég kenyerét és italát, melyek táperezükkel minden fogalmat felülmúlnak. A halandó embert istenivé magasztosítják, a föld porából az égi csillagokig emelik. A hétköznapi, testi ételek maguk hasonulnak át a felvevő alany természetéhez s emelkednek létfokának magaslatáig. Az ásványország, amennyiben a növényvilágot táplálja, annak a kicsi fűszálnak a sejtjébe jutva az a tehetetlen ásványi anyag az élet egy magasabb lépcsőjére lépett. Tehetlenségét a növényi élet ereje váltotta fel, amely

Meditáció.

TÉRDELEK a monumentális boltívek alatt. És elmerül lelkem a klasszikus művészet szépségeinek szemléletében. Itt minden telítve van lélekkel, fenséges ünnepi gondolatokkal. Valóban csodás kötömegekbe, hófehér márványba s lágyan elomló, káprázatos színekbe lehelt Örökimádás ez. A vonalak célirányos felfelé törekvése csak úgy, mint az arányok szédítő méretei magasba emelik lelkemet és bevilágítanak a végtelenség perspektíváiba, hol megközelíthetetlen fényben és dicsőségben trónol az Isten.

Sugárzó fényár ömlik el a szentélyen. Hamvas viaszgyertyák ragyogása áraszt szelid világosságot szerteszéjjel. Közöttük üde, hőszinű virágok illatoznak, mély, tiszta kelyheikkel lágyan hajolva a tabernákulum felé. Ünnepi formába öltözötten és a rászakadó aranyos reggeli fényben tündökölve várja az oltár az örök Világosságot: a leszálló Krisztust.

Neki szól a gyertyák lobogása, Neki a harmatos szirmok illatárja, Neki a feléje dobbant szívek égő vágyódása...

* * *

És elkezdődik a szent, a tiszta áldozat. És én lélekben az oltár szármolyára hullok. Itt, az Úr tornácaiban érzi át igazán az öntudat mélyére szállt lélek a maga méltatlan, bűnös voltát. A földig hajolva és mellemet verve ismételve a bűnbánó várossal: Légy irgalmas Uram, nekem, szegény bűnösnek!

Búsan, panaszosan szólnak az orgonahangok, hozzástilizálva a lélek búsongó hangulatához. Majd megrázó erőre növekszik az ének és esdeklő hangjával ég felé viharozva kiált irgalomért az Istenhez: Kyrie eleison! Uram irgalmazz!

Most felhangzik az oltáron és a lelkemben a Glória... — Szelid hangok csendülnek fel újra. Az evangéliumos Istenember szavai. Felémelt fővel, áhitatos imádással lesem ajakáról az ígéket, melyeken végigömlik az ő napsugaras lelkének varázslatos, csodás zenéje. Elvezet a krisztusi tanok heroikus magaslatára. És eddig nem látott világosság tárul itt előmbé...

Lelkem érzi, hogy rátalált az igazi, hazavezető útra, melyen a Mester lábnymai mutatják a biztos ösvényt s az ő fénylő lelke világít az örök élet vándorának.

Halk csengetyűszó emeli tekintetemet újra az oltárra. A felajánlás percei következnek. És az égő áldozatok tüze helyett most a szenny nélküli Bárány szívének lángjai lobognak fel engesztelő, Istenimádó, tiszta áldozat gyanánt.

S én — vajjon mit áldozzak Neked, Istenem? És hallom a feleletet lelkemben: Önmagadat.

Itt van ó Uram az életem, telve kemény küzdelmekkel, csupa kötelességgel. Itt van a lelkem — az Utánad vágó, feléd törekvő lelkem. S itt van szívem — minden kis atomjával, minden parányi sejtjével, egészen... osztatlanul... Hadd legyek áldozatod szeretetben, hűségben, odaadásban. Áldozat a szó teljes értelmében, végesvéig... az utolsó gondolatig... a végső szívverésig... Suscipe, suscipe me Domine!

Lelkem már bontogatja szárnyait. Emelkedik felfelé az örök hajlékok miszteriozus régióiba. Megcsapja itt arcomat a Végtelennek lehelete.

Érzem, hogy szárnyaló lelkek világa veszi körül az oltárt. És soha nem hallott csodás melódiákon száll az énekük, fel a háromszorosan szent Isten trónja elé.

Velük együtt énekelek. Az áhitat, a fenség, az égbeszökő öröm himnusza kél ajkamon.

Majd mélyen halkított hangon suttogássá csendesül imádságom. Hisz mennyországnyilas van itt készülőben. Jézus győzelmes lelke üli most páratlanul szent, örök diadalát. Ünnepi csend van körültem. Elnémul az orgona hangja is, csak a lélek titokzatos mélyén csendülnek meg a leglágyabb, legtisztább szólamú énekek...

És elhangzanak az oltárnál a nagy szavak: Ez az én testem — ez az én vérem.

Nem a pap beszélt most. Az örök Főpap szavai ezek, kinek neve: Krisztus.

És megtörtént a titkok titka.

Imádatos hódolattal tapad tekintetem a fénylő fehér Kenyérre, mely alatt Jézus szíve dobban — s az örök élet poharára, melyben izzón gyöngyözik a Krisztus vére.

Lágy elhaló hangon — melyen a szerető szívnek minden érzése átrezdül — suttogom feléje: Én Uram, én Istenem!

Az égi szellemek szárnyukkal földik el arcukat és túlvilági áhitattal imádják a földreszállt Istent. A hódoló angyalokkal együtt én is adarólok... És felemelem tekintetemet az oltár hófehér Kincsére. Hit-

ben látó szemem áthatol a kenyér fátyolán és kibontakozik lassan előttem diadalmas, eszményi szépségében: a Krisztus arca.

Érzem, mint sugárzik onnan felém szikrázó, erős ragyogással a krisztusi szeretet... Az a nagystilű, csodás szeretet, mely önmagát rejti a kenyérbe, hogy beléolvadjon s eggyéforrjon a lelkemmel. Szívének tüzet önti a borba, hogy átömljék friss tavaszi ereje és izzó melegsége a lényembe. Hogy rámtapadjon Belőle valami. Valami örök... valami isteni...

A másik pillantást nyomorúságom kiáltó örvényébe vetem, de ő — e gondolatnál szinte megsemmisülök. Könnyedén száll fel e percekben az ének, játszva repülve ég felé ezüstös hangjával. Csupa vágyódó, epekedő motívumokkal teli dallamok... Olyan jól harmonizálnak a közeledő, magasztosan szent pillanatokhoz.

És előtör a lélek Krisztust szomjazó, forró vágyódása. De nyomban felsír rá a szívnek könnyekbe olvadt hangtalan imádsága:

— Uram, uram, én méltó nem vagyok!

Homlokomon ragyog már Jézus misztikus tüzes csókja. Betért szívembe a szelid Mester. És megpihen a lelkem földöntúli édes békeségben... Úgy érzem, hogyha volt is, de már nincs bennem semmi fájdalom. Elcsitul most a bensőmben minden disszonáns hang, szelid harmóniát teremtett ott a béke hatalmas Istene.

Elhal ajkamon a halvány emberi szó a szívéből kicsordult ennyi jószág, ennyi gyöngédséggel szemben. S csak lassan, szakadozva rebegek hálát s véget nem ismerő hűséget, viszonzást.

* * *

Elhangzott már a végső áldás is. Néma csend honol a szentélyben. Még egy utolsó fohász száll el ajkamról, egy bensőséges, égő könyörgés, melybe a lelkem öntöttem belé.

Odakünn már vár reám a hétköznapi élet munkája és lapos, küzdelmekkel teli világa. S én fiatalos erővel, új lendülettel nézek elébe a sok kötelességnek. Valahogyan más világtításban látom most az életet; az örömet csak úgy mint a szenvedéseket.

Hisz a lelkem mélyén ott csillog Jézus örök visszénye, ott remeg s ott illatozik az Ő mindenható isteni lehelete. Egy vakítóan fénylő, tűzpiros sugár Annak lelkéből, aki a Nap, aki a Fény, aki az Életem.

És mindent legyőző, diadalmas lelkülettel élem át a Belőle kiáradó krisztusi életet.

Mimóza.

Az Oltáriszentség az új egyházi törvénykönyvben.

Irta: *Dr. Huszár Elenér.*

(Folytatás.)

812. kán.: Egy miséző papnak sem szabad a püspökökön s más, püspöki jelvényekkel élő főpapokon kívül, hogy pusztán tisztelet vagy ünnepélyesség okából segédkező papja legyen.

813. kán.: 1. §. A pap ne misézzen oltárszolga nélkül, aki neki szolgáljon és feleljen. 2. §. A misénél szolgáló oltárszolga ne legyen nő, kivéve férfi nem létében, igaz okból s azon feltétellel, hogy a nő messziről feleljen s semmi szín alatt ne lépjen az oltárhoz.

A 812—3. kán.-hoz: A pap nem végezheti a misét egészen egyedül, mert különben hogy mondhatná, kérdi a 813-iki maintzi zsinat, hogy: az Úr legyen veletek? tehát legalább egy oltárszolgának minden misénél kell lennie, amint azt III. Sándor 1161—81. közt Bertalan (Lincolni?) püspökhöz írt levelében dekretálja, nőnek azonban az oltárnál szolgálnia nem szabad már a 343—81. közti laodikeai zsinat 44. kán. szerint. A 812. kán.-ra vonatkozólag a kódexmagyarázó bizotts. döntv. látszanék szükségesnek, vajjon a tilalom csak a kismisére vonatkozik-e, vagy a segédletes misénél sem szabad papnak segédkeznie?

II. szakasz: A mise szertartásairól.

814. kán.: A szentmiseáldozatot kenyérből és borból kell bemutatni, melyhez kevés víz vegyítendő.

815. kán.: 1. §. A kenyérnek tiszta buzalisztból nem régen készültnek kell lennie, hogy a megromlás veszélye ki legyen zárva.

2. §. A bornak szőlőből készült s meg nem romlott természetes bornak kell lennie.

816. kán.: A szentmise bemutatásánál a papnak saját szertartása szerint kovásztalan vagy kovászos kenyeret kell használnia, bárhol misézik.

817. kán.: Nem szabad még végszükségben sem egyik anyagot a másik nélkül, vagy mindkettőt misén kívül átváltoztatni.

818. kán.: Elítélve minden ellenkező szokást, a miséző pap pontosan és ájtatosan tartsa be szertartási könyveinek előírásait s őrizkedjék, nehogy más szertartásokat vagy imákat használjon saját tetszése szerint.

819. kán.: A szentmiseáldozat minden az Egyház által jóváhagyott szertartás saját szertartási nyelvén mutatandó be.

A 814—19. kán.-hoz: A szentmiseáldozat lényegileg azáltal megy végbe, hogy a pap a buzalisztból készült kenyér s szőlőből készült bor

felett ez átváltoztatás szavait elmondja. A nyugati egyház kezdettől fogva kovásztalan, a keleti egyház kovászos kenyeret használ. Leo achridai érsek 1043-ban János trauí püspökhöz írt levelében veti szemére a nyugati egyháznak, hogy még mindig a zsidók kovásztalan kenyeréhez ragaszkodik. Igaz ugyan, úgymond, hogy Mózes a zsidóknak a kovásztalan kenyeret rendelte, de a mi pászkánk Krisztus. Ő ugyan, hogy a törvényt meg ne sérise, még a régi husvétot ünnepelte, de azután alapítja a mi husvétunkat; a kenyeret testének nevezte; kenyér latinul panis, görögül ἄπρος, ami ἄρω — éleszténiből származik, tehát kovász által élesztett kenyeret jelent, mert a kovásztalan kenyér száraz s élettelen. Mózes a kovásztalan kenyeret egyszer egy évben gyász jeléül rendelte, de a mi husvétunk örvendetes s feléleszt bennünket, mint a kovász a kenyeret. A kovásztalan kenyér sótalan. Krisztus pedig azt mondja: ti vagytok a föld sója és a mennyek országa hasonló a kovászhoz. A flórenci zsinat 1439. júl. 6-án kihirdetett dekr.-ban kimondja, hogy úgy a kovásztalan, mint a kovászos buzakenyér Krisztus testévé változtatható s elrendeli, hogy minden pap saját nyugati vagy keleti egyházának szokása szerint kovásztalan vagy kovászos kenyérral végezze az áldozatot, amely rendeletet XIV. Benedek 1742. máj. 26-i Etsi brevejében felfüggesztés terhe alatt újít meg. Az örmények, mechitaristák és maronitáknál azonban az 1736-i libanoni zsinat tanúsága szerint ősidőktől a kovásztalan kenyér van szokásban. Az 1900-i délamerikai zsinat Bor. szent Károly nyomán azt rendeli, hogy az átváltoztatandó ostya 20 napnál régibb soha ne legyen.

A szent Inquisitio 1910. jún. 1-i dekr. szerint alkoholmentes borral misézni nem lehet, viszont az 1896. aug. 5-i dekr. szerint spiritussal erősített, de nem több mint 18% alkoholtartalmú borral lehet. A borhoz szent Ciprián 254-ben Ceciliushoz írt levele szerint vizet kell vegyíteni, amit a 675-i bragai zsinat azzal indokol, hogy a bor Krisztust, a víz a híveket jelképezi, midőn tehát bort vízzel vegyítünk, a hívek azzal egyesülnek, akiben hisznek: Krisztussal, azért a bort úgy kell vízzel vegyíteni, hogy elválaszthatlan legyen, mert ha valaki csak bort áldozna, Krisztus vére nélkülünk volna. S az ez ellen cselekvőt a misézéstől addig eltiltja, míg megfelelő bűnbánattartással eleget nem tett. A monofizita örmények 681-i manatirlei zsinata azonban eltiltotta a borhoz vizet vegyíteni, az örmények e szokását a 692-i trullai zsinat letétel büntetése alatt tiltja el. A 895-i triburi zsinat Evaristus pápára hivatkozva rendeli, hogy a bor vízzel vegyíttessék, mert Krisztus oldalából víz és vér folyt ki, a bor Krisztust, a víz az emberiséget jelenti: a bor $\frac{2}{3}$, a víz $\frac{1}{3}$ legyen, mert Krisztus vérenek fensége nagyobb, mint az emberi természet alacsonyága. III. Ince 1202-ben János lyoni érsekhez intézett dekr.-ban a

scholastikus kérdést fejtegeti, hogy a borhoz vegyített víz is Krisztus vérévé változik-e? III. Honorius pedig 1220-ban az upselai érseknek meghagyja, hogy írta ki egyháztartományában az ott elharapózott visszaélést, mely szerint több vizet, mint bort öntenek a kehelybe, holott az egyház ésszerű szokása szerint több bort kell önteneni, mint vizet. Végre a tridenti zsinat a XXIII. Sess. 9. kán. kiközösítéssel sujtja, aki azt állítaná, hogy a borhoz nem kell vizet vegyíteni. A keleti egyházban átváltoztatás után öntenek a szent vérhez meleg vizet, amely szokást azonban a ruthénoknál az 1720-iki zamojsiai zsinat eltiltja.

A tridenti zsinat XXII. Sess.-ban meghagyja a püspököknek az arról való gondoskodást, hogy papjaik a szentmisében más mint az egyház által jóváhagyott szertartásokat és imákat ne használjanak s e tekintetben a püspöki joghatóság alól kivett szerzetesek is a püspök büntető hatalma alá tartoznak. Ha keleti, azaz görög, örmény, szír vagy kopt-szertartású kath. pap latin szertartású templomban vagy megfordítva miséznek is, akkor is saját szertartása szerint kell miséznie XIV. Benedek 1756. júl. 26-i Allatae konst. értelmében.

A 819. kán.-hoz: Az apostolok a szentmisét azon a nyelven végezték, amelyen az evangéliumot hirdették: a szír, görög, latin ősi liturgikus nyelvek s midőn ezek holt nyelvvé lettek, az egyház a liturgiában mégis megtartotta azokat, bár már a 794-i frankfurti zsinat kimondja: senki ne higgye, hogy Istent csak három nyelven lehet imádni. Épen azért VIII. János 880-ban szép Szentorhoz, Dalmácia fejedelméhez írt levelében megengedi, hogy mivel szent Methodnak nem volt elég latinul tudó papja, ott illyr nyelven is misézhessenek. Már VII. Gergely idejében ez az ok nem forogván fenn, Vladislav cseh fejedelemnek hasonló kérelmét megtagadja. Az 1215-i lateráni zsinat azt rendeli, hogyha az egyházmegyében különböző nyelvű hívők laknak, a püspök alkalmas papokat rendeljen, akik az istentiszteletet s a szentségek kiszolgáltatását a hívek nyelvén végezzék, szükség esetén az illető nemzetből való helynökököt rendeljen, de semmiesetre se legyen egy egyházmegyének 2 püspöke. Az élő nyelvek azonban nem felelnek meg az istentisztelet változatlan-ságának: a nyelv fejlődésével és változásával a liturgia is mindig változna, az egynyelvű istentisztelet jobban felel meg az egyház egységének, melynek megbontásával a különböző «nemzeti» liturgiákba könnyebben csuszhatnának be a tévtanok és eretnekségek: mindezeknél fogva a tridenti zsinat atyái nem látták célszerűnek, hogy a misét mindenütt a nép anyanyelvén mondják, hanem fentartva az ősi liturgikus nyelveket, meghagyják a lelkészeknek, hogy a nép anyanyelvén a mise szövegét és szertartását gyakran magyarázzák. Aki pedig azt állítaná, hogy csakis a nép nyelvén szabad misézni, azt kiközösítéssel sujtják. A mai jog

szerint a liturgikus nyelv az egész nyugati egyházban a latin, egyedüli kivétel a VIII. János engedélyezte illyr v. glagolit nyelv, melyet a Szer-tartásügyi Bizottság 1906. dec. 18-i döntv. szerint az antivári, görzi, zárai és zágrábi érseki tartományok azon plébániái használhatnak, melyek bizonyítani tudják, hogy 1868 óta megszakítás nélkül azt használják, másutt azt behozni felfüggesztés terhe alatt tilos, de az evangéliumot a latinnyelvű plébániákon is szabad latin és glagolit nyelven énekelni. A keleti egyházban a liturgikus nyelvek a görög, román, ruthén, örmény, syr, arab, kopt, ethiop.

(Folyt. köv.)

KISÉRTÉS VIHARÁN...

Kisértés viharán,
Minden pokol ellen:
Jézusom szent Szive,
Rejts sebedbe engem!

Mint puszta galambja
A sziklaüregben:
Leljek én is nyugtot,
Jézusom! Szivedben.

Tied vagyok halva,
Tied vagyok élve:
Halálom óráján
Te légy árva lelkem
Biztosító réve!

Mária! kegyelmek Anyja,
Irgalmasság Szülő Anyja:
Szent szivedbe zárj be engem,
Végórámon védj meg engem!

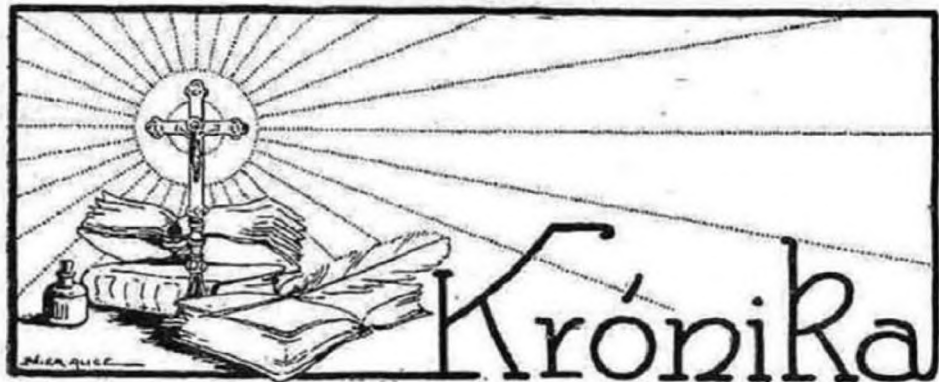
P. Nagyfalusi Lajos S. J.

Liguori szent Alfonz a szentáldozásról:

«Semmi sem egyesít bennünket annyira Istennel, mint a szentáldozás, melyben a lélek teljesen egybeforr Jézus Krisztussal, amint önmaga bizonyítja, mondván: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem él és én őbenne». E legméltóságosabb szentségnek legfőbb hatása, hogy föntartja a lelki életet. Kenyérnek mondjuk, mert ez égi eledel föntartja s megőrzi bennünk az isteni malasztot, mely a lélek élete, amint a földi kenyér föntartja a testi életet... A szentek a szentáldozást tartották leghatásosabb eszköznek arra nézve, hogy az erényekben növekedjenek».

Szent Jeromos:

«Semmi sem erősíti meg annyira az ember szívét az ördög kísértései, az emberek rossz példái, a világ pompája s csábító hiúságai ellenében, mint az élet e kenyere».

Ottó trónörökös életének hatodik őszén, múlt hó 2-án járult első ízben az Úr asztalához. Az előkészítést királyi édesanyja, Zita királyné vállalta magára. Október 2-án folyt le a poétikus, kedves ünnep a reichenau kastély kápolnájában, annál az oltárnál, hol valamikor Károly király járult az első szentáldozáshoz. A szentmise ezt alkalommal dr. Seydl várpébános mondotta. Szentmise alatt az udvari énekkar énekelt, a szentáldozási imát Zita királyné imádkozta elő. Ottóval együtt áldoztak a királyi szülők: Károly király és Zita királyné.

A kedves esemény hírére 54 intézetnek mintegy 20.000 növendéke járult Bécsben a szentáldozáshoz a trónörökös szándékára. A magyarországi elemi és középiskolák növendékei részben okt. 2-án, részben pedig okt. 13-án járultak hozzá szentáldozásaikkal ama hatalmas lelki-csokorhoz, amellyel a gyermekvilág kedveskedett első szentáldozása alkalmából Ottó trónörökösnek.

Az ünnep koronája gyanánt a Szentanya Ottó trónörökösnek, vala-

mint a vele egyidőben, vagy októberben áldozó magyar és osztrák gyermekeknek atyai áldását küldötte.

*

A királyi pár Ottó trónörökös első szentáldozása napján I. Ferenc József magasztos példáját követve Jézus szent Szívének ajánlotta fel magát. A felajánlás a reichenau kastély kápolnájában Jézus szent Szívének képe előtt folyt le. (A Szív.)

*

Prohászka Ottokár hatvanadik születésnapja alkalmából valaki a püspök környezetéből így nyilatkozott Prohászka Ottokárról: A püspök nagy örömmel kultiválja a szentséglátogatást, egyik leghivebb gyermeke az Eucharisztianak. (Élet.)

*

Quae mutatio rerum! A folyamatban levő francia-angol-amerikai offenzívában különös zászlócskák kerültek a német csapatok kezére. Félhégyszög méter nagyságú selyem trikólórok ezek, melyeknek külső oldalán egy aranyhímzésű kereszt van e felírással: In hoc signo vincēs.

E jelben győzni fogsz. Belső oldalukra pedig Jézus tövissel koszorúzott Szive van himezve e felirattal: Coeur Sacré de Jesus — espoir et salut de la France. Jézus szentséges Szive, Franciaország üdve és reménye.

Foglyok vallomása szerint a csapatesteknél mindenütt be vannak vezetve ezek a kis századzászlócskák. Valamikor a háború elején az elfoglalt francia kaszárnyákban és állásokban csak vallásellenes propagandairatokat és egyházellenes gúnyverseket találtak a német csapatok. Most a francia lövészárkokból eltűntek a vallásgúnyoló hecciratok s helyettük bevonult a francia állásokba a Jézus-Szive-zászló, a Szentszív-kultusz, a vallásosság és a győzelem. (E. K.)

*

A fronton. Egy diák-katona írja a frontról: Mily iszonyú könnyelműség az Úr Jézus nélkül ide kijönni. Mindennap eszembe jut, hogy mily hálával tartozom Istennek, hogy a kath. vallásban nevelkedtem, hogy derék vallásos anyám van, hogy odahaza mindennap szentmisét hallgathattam. Ó, most tudom csak, mi a szentmise és mi a tabernákulum és ki se tudom mondani, mint hiányzik e kettő nekem! (Emmanuel.)

*

Visszatérés a fogságból. Egy tábori lelkész írja e levelet: Egy fogolygyűjtő állomáson vagyok, az orosz fogságból visszatérő katonák gyülekezőhelyén. Most vasárnap tartot-

tam az első istentiszteletet egy rögtönzött tábori oltárnál. Ide tértek le a hosszú rabságból visszatért katonák. Közölük egyik-másik évek óta nem látott szentmisét. Evangélium után szentbeszédet tartottam. Üdvözöltem őket a hazai földnek szent rögén, szóltam hozzájuk a szentmisének nagy titkáról és azt mondtam nekik, hogy nem én, hanem maga az Úr Jézus akarja őket üdvözölni a szentmisében. És folytattam a szentáldozatot. És ezek a tépett, viharvert katonák sirva fakadtak s úgy sirtak, mint a kis gyerekek. Istenem, mennyi vigaszt nyújtott nekik ez az egy, ez az első szentmise, melyben visszatértükkor részesültek. Én pedig talán soha az életben nem mutattam be annyi lelkesültséggel a szentmiseáldozatot, mint most és úgy éreztem, hogy ebben a kis rögtönzött tábori oltárban, a rajta bemutatott áldozatban, valamint ezeknek a szegény, sorsüldözött katonáknak lelkében van annyi szépség, áhitat, bensőség, lelkesülés, mint a székesegyházak nagyszerű istentiszteletében. (Emmanuel.)

*

A szentáldozás vigasztal. Egy aszszony elvesztette a háború alatt a férjét, három szép gyermeke pedig a fronton van. S így él talpig gyászban, hitvesétől és gyermekeitől elszakítva. S ez a szegény aszszony, Rachelje a véres háborúnak, mindennap elvonszolja az ő tört, roskatag alakját a templom falai közé, hogy részesülhessen a szent-

misében és szentáldozásban. Ez az, ami a lelkének erőt nyújt s őt az iszonyú ábrahám-i áldozatban vigasztalja. Innen van az ő lelki ereje s ennek következtében tudja ajkát ily szókra nyitni: Férjemet elvesztettem, gyermekeim távol vannak és nem tudom, fogom-e őket az életben látni. Belenyugszom Isten akaratába, csak az az egyetlen vágyam, imádságom, hogy elérjék, amiért teremtvé vannak s eljussanak Isten szinelátására. (Emmanuel.)

*

A mindennapi szentáldozás gyakorlati haszna. Poroszországban, Westheim faluban súlyos betegen fekszik Stolberg grófné. Az orvosok tudománya nem tud a rettenetes bajon segíteni. A beteg ezt tudja és csodálatos nyugalommal, teljesen megnyugodva a jó Isten szent akaratán néz a halál elé. De a beteg rákbetegsége következtében olyan iszonyú kínokat szenved, hogy emberi erővel azokat nem lehetne elviselni. És mégis csendesen fekszik a beteg; a legkisebb panasz, de még fohász sem hagyja el ajkát. A vértanúk türelmével viseli a beteg a rettenetes kínokat. Honnan veszi az erőt hozzá, azt a falu népe a következő szavakkal fejezi ki: «Ez a mindennapi szentáldozás hatása.» (A beteg grófné Erzsébet nevű leányának levele alapján közli dr. Schügerl Gyula.)

Szentáldozás a missiókban. Sweens püspök, Viktória-Nyanza apostoli vikáriusa közli az 1916—17. évről a következő statisztikai kimutatást: Missiókban működött összesen 44 misszionárius. A szent gyónások összege egy év leforgása alatt 170.122-t, a szentáldozásoké pedig 435.000-et tett ki.

P. Keiling apostoli prefektus misióterületének lélekszáma 24.069. A keresztény családok száma itt 2721. Közük egy év alatt 79.305 szentáldozás osztott ki. (Tabernakel-Wacht.)

*

Lipót bajor herceg, vezértábornagy erős katholicitását gyönyörű levélben jellemzi K. Prior hadosztályplébános. A herceg — úgy mond — kint a táborban csakúgy teljesíti vallási kötelességeit, mint odahaza. A vasárnapi szentmisét semmi körülmények között el nem mulasztja. Inkább mértföldeket jár meg lovon, vagy autón, kitéve magát fáradalmaknak és veszélyeknek, semhogy lemondjon a vasárnapi szentmiséről. (Tabernakel-Wacht.)

*

Hitélet a fronton. Egy apácakolostor rövid 18 nap alatt 10.850 nagy ostyát és 50.000 kis ostyát küldött ki a frontra. E hatalmas számok tábori lelkészeink nagyszerű tevékenységét hangos szóval magasztalják. (Ewige Anbetung.)

Központ. Nov. 1-én, Mindenszentek ünnepén 9 óraker ünnepélyes nagymise, d. u. szentbeszéd és áldás.

November 2-án, Halottak napján 9 óraker ünnepélyes Requiem, ezenkívül minden órában gyászmisék mondatnak, minek következtében a legméltóságosabb Oltáriszentség csak déli 12 óraker tétetik ki imádsárra.

November 4-én 7 óraker szentmise a királyért.

November 6-án az Oltáregyesület alapításának évfordulója és egyházmegyei Szentségimádás; 9 óraker ünnepélyes szentmise, d. u. 1/46 óraker szentbeszéd és áldás.

November 7-én 9 óraker Requiem az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért.

November 10-én, mint a hónap II-ik vasárnapján az Oltáregyesület közös istentisztelete: reggel 8 óraker szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/46 óraker szentbeszéd és áldás.

November 18-án d. u. 4 óraker terjesztőnöi ülés.

November 19-én, szent Erzsébet napján 9 óraker nagymise.

A minden évben szokásos karácsonyi bazar december 6-án nyílik meg.

*

Ottó trónörökös első szentáldozása alkalmából az Eucharisztikus Gyermekszövetség igazgatósága következő körlevelet intézte a Szövetség tagjaihoz:

«Ottó trónörökös Ő cs. és kir. Fensége — mint lapzárta után értesülünk — október 2-án végzi első szentáldozását.

E nagy és kedves esemény alkalmából szeretnénk, ha az Eucharisztikus Gyermekszövetség egy hatalmas lelki-csokorral kedveskednék a gárda virágának: rajongva szeretett kis trónörökösünknek.

Arra kérünk tehát minden egyes tagot, ajánljon fel ki-ki trónörökösünkért egy szentáldozást s haladéktalanul tudósítsa erről a szerkesztőségel.

A gárda lelki-csokráról és ajándekáról kis trónörökösünket értesíteni fogjuk s a tagok nevét, valamint szentáldozásaik összegét tudomására hozzuk.

A Gyermekszövetség zászlóaljai

határtalan lelkesültséggel csatlakoztak az akcióhoz s a körlevél visszhangjaként halomszámra érkeztek a Jézusom Örömom szerkesztőségébe a tagok bájos kis levélkéi és tudósításai. Az Örökimádás-zászlóalj egymaga 198 szentáldozással, 171 szentmisével, 168 rózsafüzérrel és 148 röpimával járult a lelki-csozorhoz. A tagok szentáldozásait az igazgatóság összegezni fogja s a trónörökös tudomására hozza.

Választmányi ülés. A budapesti országos központi Oltáregyesület választmánya október hó 14-én tartotta az idei évadban első ülését. Az értekezleten jelen vannak: Kanter Károly prelátus-kanonok, országos igazgató, dr. Mészáros János m. kir. udvari és várplébános, ügyvezető igazgató, a Maria Reparatrix-zárda főnöknője, mint az Oltáregyesület társelnöknője, Kiss Aladárné másodelnöknő, a zárdaitkárnő mint jegyzőkönyvvezető, özv. Heinrich Ferencné, özv. Návay Kálmánné és Kócsy Jánosné v. tagok és Horváth Rezső szerkesztő-lelkész. Özv. örgróf Pallavicini Edéné elnökszonyt az értekezleten való részvételtől másirányú elfoglaltsága tartotta vissza.

Országos igazgató üdvözlí a választmány tagjait ésszóla maikomoly, mostoha idókról. Ezek az áldatlan állapotok: az anyaghiány, az általános drágaság, a lelkipásztoroknak és az Oltáregyleti tagoknak súlyos háborús elfoglaltsága, valamint a közlekedési mizériák az Oltáregyesület térfoglalását nap-nap után

nehézítik s bénítják akciókéességét. Ama reményét fejezi ki, hogy e borult idők után maholnap talán derős napok fognak virradni az Oltáregyesületre.

Országos igazgató indítványozza, hogy a tárgyhiányra való tekintettel választmányi ülés ezentúl kéthavonként egyszer tartassék. A választmány az indítványt helyesléssel fogadja.

Országos igazgató bemutatja a kőbányai Oltáregyesület működéséről beérkezett igazgatói jelentést, amit a választmány élénk tetszéssel vesz tudomásul. Más tárgy hijján országos igazgató az ülést bezárja.

*

Szerkesztőségünkbe beküldött könyvek: *Prokászka Ottokár: Kultura és Terror.* Budapest, 1918. Az «Élet» kiadása. Ára 7 korona. *Nogáll János életrajza* és intézetének története. Dr. Némethy Gyula és Nagy Lajos közreműködésével írta: *Dr. Vucskics Gyula.* A nagyváradi szent Vince-intézet tulajdona. Nagyvárad, 1918. Ára 5 korona. *Krisztus világa. Háborús hullámok. Költemények.* Írta: Szendrői József. Sopron. 1918. Ára 2 korona. *A Szent Alajos-szövetség első Értesítője.* Az 1917—18. tanévi működéséről. Szerkeszti és kiadja: A szent Alajos-kongregáció szociális ügyosztálya. Miskolc. 1918.

Szives tudomásul. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület az Örökimádás folyóirat árát július hó folyamán 4 koronáról évi 5 koronára emelte. Az áremelés, melyre a

IRODALOM

Kultura és terror címmel új könyvet kaptunk *Prohászka* zsenijétől. Már a cím mögött izzó fény lobog, amely hatalmas reflektor módjára pásztázza végig a magyar kultur-gondolkodás mezeit. A reflektort *mester* kezeli. Meg tud állapodni a nagy problémák magaslatain s a világot mozgató erők és eszmények fölséges értésével tud magyarázni és szilárd elvi alapokat nyújtani az irány nélkül imbolygó lelkeknek, de van acélos bátorsága éles sugárözönbe meríteni a magyar nép kincsesebb lelkiségében gázoló irányzatokat is. Az igazság félelmes fegyver, ereje megszázszorozódik, ha, mint e könyvben is, egy *Prohászka* veszi kézbe s száll kemény viadalra ellenségeivel. Egymás után vonulnak fel az olvasó előtt a modern lelkiség legégetőbb kérdései s ha a könyvnek ez a része a *prohászka* mélység és írásművészet remeke, valóságos esemény, izgató szenzáció a másik rész, amelyben a szociáldemokrata elmélet és gyakorlat a vádlottak padjára kerül s ítéletképen a *terror* bélyegét kapja. A könyv az «Élet» kiadásában jelent meg békeidőkre emlékeztető kiállításban, művészi egyszerűségű címlappal. Ára 7 korona s beszerezhető az «Élet» Irodalmi és Nyomda Részvénytársaságnál, Budapest, I., Fehérvári-út 15., valamint minden könyvkereskedésben.

KIMUTATÁS

1918. szeptember hóban befolyt adományok:

Holzinger Teréz 2 K. Füll Lipót 2 K. Tóth Karolin 3 K. Esztergom főegyházmegye területén befolyt tagdíjak 457.20 K. Danczinger Franciska 5 K. N. Damián 24 fillér. Szijártó Julianna 24 fillér. Szabó Juliska 24 fillér. Özv. Pongrácz Sándorné 2 K. Rostás Józsefné 24 fillér. Ivánfi Jusztna 24 fillér. Klingner Lajosné 24 fillér. Özv. Páro Mihályné 24 fillér. Novák Anna 24 fillér. Mezei Józsefné 24 fillér. Özv. Tékula Jánosné 2 K. Tamaskovics Janka 50 fillér. Tamaskovics Fanny 50 fillér. Szanati Mária 3 K. Pap Józsefné 5 K. Özv. Tóth Györgyné 2 K. Negyedi tagok 14 K. Friedrich Gyuláné 40 K. Dobis Mari 10 K. Özv. Takács Mária 9 K. Skerlecz Cara bárónő terjesztő által 13 K. Mitskó Ferencné 2 K. Mitskó Emilia 2 K. Bóti Jána 10 K. Vargha Lajosné 1 K. R. tkes Istvánné 10 K. Mika Ferenc 2 K. Negyedi tagok 14 K. Markó Leopoldina 2 K. Benes Magdolna 4 K. Özv. Köteles Lajosné 1.40 K. Neubrandt Paula 4 K. Holló Istvánné 1 K. Gáspár Teréz 4 K. Pálffy Pálné 4 K. Özv. Blaha Gyuláné 6 K. Körösbányai tagok 2 K. Zselizi tagok 21.10 K. Özv. Lafrankó Jánosné terjesztő által 100 K. Szabó Mária 2 K. Özv. Ihrinek Györgyné 3 K. Scholtz Róza 1 K. Özv. Lukács Józsefné 2 K. Özv. Szerencsés Lajosné 4 K. Zaiczek János 2 K. N. N. 1 K. Rocskai Mária 2 K. Steiner Hermanné 24 fillér. Habel Sándorné 24 fillér. Galantai Fekete Istvánné 24 fillér. Bielech Emma 1 K. Metz Mária 1 K.

Felelős szerkesztő: Horváth Rezső.